

Elvárások 11.fejezet

Ariana, szombat 27 április 2019 - 08:15:04

11.

Tudunk talán álkozni? Szól bele a vonalba Danny közön és nélek ül. A hangja zaklatott, talán ennyire még sosem hallottam idegesnek, ettől viszont totál lefagyok.

Mit örtént? Kérdezem válaszhelyett, erre felszusszan.

Összebalhézta a szüleimmel az egyetem miatt. Továbbra is hajthatatlanok, én nem kevésbé, erre Lucy is beszélt, szóval épp Q sem beszél velük. Áll a bál. Értem jössz? A plázában vagyok.

Mindjárt indulok.

Valahogy számítottam erre. Az elmúlt egy hónapban Danny számtalanszor próbálkozott elmagyarázni nekik, hogy Q semmi mászt nem fog csinálni, megváltással akar foglalkozni, ha kell, munkát vállal, akkor sem választ más irányt. Amennyire liberálisak a szülei minden másban, ebben az istennek nem engednek. Attól tartok, Danny elgőbb lép le otthonról, mint hogy hallgasson rájuk, de hogy abból mi lesz? Én mégsem tarthatom el, magamat sem tudnám apám nélkül, mert hát & mert hát lusta dög vagyok a saját lábamra állni, amíg nincs rá szükség, ezt abszolút felesleges szépen íteni. Ilyen vagyok, vállalom.

Danny unottan üldögél a kajáldáknál, és nem túl lelkesen sült krumplit eszeget. Amikor lehuppanok vele szemben, elém tolja a tálcát.

Nincsen tv-ágyad? pillantok rá az egyébként szinte érintetlen ételre.

Nem igazán.

Csak ráveszem, hogy egyen velem. Gyanítom, pocskékvészent vette meg egyáltalán, szóval amíg elfogy, addig óvatosan faggatózom. Szókszavúvá választokat kapok, de várokozásommal ellentétben nem harapja le a fejem. Pedig kéznél vagyok, és eskü, egyetlen szavam sem lenne.

Nem megyek haza.

Felohajtok. Sejtettem, hogy ez lesz.

Jó, kiveszek egy szobát, oké?

Megvonja a vállát.

Nem kell áldoznod rám, majd csövezek a híd alatt.

Ne bosszantsd már! Szólok rá minden megérnékül, az Q tekintete bezzeg akkor át villan, hogy rendesen várom utána a dörgést is.

Hát pedig az lesz, ha továbbra sem engedik.

A jelentkezésbe nem szólhatnak bele. Ha felvettek, majd aggodsz akkor nyugtatom, erre dacosan összeszorítja a száját, és hát annyira édes így, hogy &

Elmosolyodom. Dacos, nyögős kölyköknek ténik, mindezt azonban annyira szexin csinálja, hogy a szituáció komolysága ellenére kellemes gondolataim támadnak. Ányaltnyit összeszokul a szemem, úgyhogy gyanús, hogy pontosan tudja, mi jutott eszembe.

Azt hiszem, mégis jó lesz az a szoba kommentálja, mire elrohögöm magam. Közelebb hajol. Fizethetek természetben?

Ingyen is a vendégem lenni él, de semmi jó elrontója nem vagyok felelem. Végre kapok egy vigyort, ami határozottan haladás, mintha a felhő is eltűnné. Jól, ez a gondolat szörnyen nyúlás volt, még szerencse, hogy nem lát bele ténylegesen a fejembe.

Ki a franc keres márt? Morran fel, miközben elszedi a telefonját. Szia! Vált hangot, amiből rögtön leesik, hogy Lucy az. Aha, Eddyvel vagyok. Nem, eszemben sincs hazamenni, eljövök alszom az utcán. Mondd meg nekik, hogy kapják be!

Csendben marad, és nem tudom eldönteni, Lucy most lecseszi vagy egyet ért vele, mert vagy két percig totál érzelemmentes az arca. Erre most mit mondjak? Megoldom az életem, maximum nem fog tetszeni nekik a módszer. Elkerekedik a szemem. Ha most arra gondol, amire én gondolok, hogy gondol, tuti kinyírom.

A beszédet és végére nem is figyelek, csak azt veszem észre, hogy csend lesz.

Lucy üzeni, hogy ha még holnap se enne haza a fene, ami nyilván rajtad múlik, akkor elmehetnél én meginni valamit. Ennél kevésbé szofisztikáltan fogalmazott, de a lényege az volt, hogy nem akar józan maradni.

Egyetlen tündérsert sem ismerek, akinek a szájából ez a szó ennyire természetesen hangzana, de hát Danny nem is éppen korosztályos mintapélda. Szerencsére.

Tehát mire is céloztál azzal, hogy majd megoldod az életed a magad módján? Teszem fel a kérdést érzésem szerint végtelenül nyugodtan, Danny azonban ledermed, és zavartan pakolászni kezdi az üres zacskókat.

Nem arra.

Hanem?

Rendes munkára gondoltam, de köszönöm a bizalmat!

Nem teszem zsebre a tekintetét. Felkel, elindul a kijárat felé, vissza sem néz, úgyhogy én passzolom be gyorsan a tálcát a helyére, és utána íromodom. Hát most rám is mérges, tényleg.

Kiveszem a szokásos szobát. Mostanában mindig elérhető Q, már komolyan filóztam rajta, hogy nekem tartják fenn. A recepciós lánytól egy kedves mosolyt is kapunk, és bár már áskor Danny csupa búbos, most még csak nem is viszonozza a gesztust, szimplán elkapja a kulcsot, és száguld fel a lépcsőre. Ekkora bajban vagyok?

Még mindig morc vagyok? Érdeklődöm óvatosan, erre levágja a táska felé, és azt hiszem, a nonverbális reakció pont elég is. Lábujjhegyen fogok közlekedni, háttha észre sem vesz.

Dehogyan vagyok. Kurvára imádtam a feltételezett fordul meg, aztán hirtelen vált ásként édesen elmosolyodik.

Úgyis természetbeni fizetésből volt szó. Gyakorolok, mit szólsz? Mondd az instrukciókat!

Na, ezzel nem tudok mit kezdeni. Viszonylag nehéz engem elhallgattatni, de bárhol nézem, ennek a helyzetnek egyszer qen nincs humoros oldala. Jól megbánhattam, de látvém sincs, hogyan engeszteljem ki.

Öhm, Danny & fogok bele annyira óvatosan, hogy az már szinte nevetséges.

Igen? Hallgatlak.

Bocsánat? Próbálkozom, erre lehervad a mosolya. Basszus, szégyen a futás, de hasznos &

Leül az ágy szélére, és a kezébe temeti az arcát. Nem merem zavarni, örülök, hogy éppen elfeledkezett rólam, mert egyszer qen nem bírnom elviselni, amikor rám dühös.

Nem, jogos is volt, meg nem is mondja sokkal higgadtabban. Felpillant, most megint vigasztalni való, sebzett kiskölyök, de ezzel már legalább tudok valamit kezdeni. Eszembe se jutott ilyesmi. Ahhoz túl ágosan szeretlek, hogy ilyen csináljak. Tényleg, fel sem merült.

Akkor mire gondoltál?

Semmi konkrétumra. Csak dühös voltam és kiabáltam. Vagyis még mindig az vagyok.

Akkor sajnálom ismétlem meg a bocsánatért, de leint.

Én is, hogy túlereagáltam mosolyodik el. Egy darabig némán mered rám, aztán tetőtől talpig végigmér, és sejtem, hogy végre a haragszom-rádnak, mert elég beszédes, ahogy bámul, minden porcikám bizsereg tőle.

Mi az?

Mi lenne, ha sz épen lassan levetk Qzn él, én pedig n ézn ém?

Nem arról volt szó, hogy én adom az instrukciókat? Kérdezek vissza, erre felnevet.

Arról lecsúszta a vállát a vigyorgva, a hátam mögé támaszkodik, és enyhén terpeszbe helyezkedik. Nem mondom, hogy hidegen hagy a dolog, sőt &

Teszem, amit kér, nem mintha beérné ennyivel. Szemtelen vigyorral az arcán figyel a reakcióm, aztán hanyag mozdulattal magához int. Azt hiszem, határozottan tetszik ez a játék &

Nem kapok levegőt, annyira rohögök. Nem elcsúszok csinálok olyat, hogy Lucyvel hármasban elmegyünk inni, de még mindig nem vagyok eléggé felkészült rá, mennyire hülyék vagyunk így hárman. Ráadásul eláztunk, és nem az ért, mert esik az eső.

Ne, kőnyörgöm, ne folytasd! Émelem felhárítom a kezem, de csak befejezi a sztorit, én pedig az asztalra borulva, hangosan vonyítok. Danny keze a hátamra siklik, nyugtatón simogat, de amikor felpillantok rá, látom, hogy rendesen vörösz az arca az alkoholtól és a nevetéstől.

Néha letagadnám, hogy egy család vagyunk jegyzi meg, erre Lucy reflexből felé csap, bár nem teltalál el, hanem az üveget löki meg, ami persze az öccsére ömlik.

Bocssó motyogja Lucy, miközben próbál nagyon bonyolítani a fejét a tűz. Mondjuk meggyűzőbb lenne, ha közben nem szakadna a rohögéstől. Danny felé nyújtok egy csomag zsebkezdőt, neheztelve kezdi letörölni magát. Most tényleg csak fel, hogy hozzáánk képest viszonylag józan. Mióta együtt vagyunk, és néha iszik velem, sokkal jobban bírja a lázam. Igaz, nem is vedel olyan gyorsasággal, egykor ből kimaradt. Lehet, hogy kettőből?

Talán nem ártana inkább hazamenni szülőimhez, én viszont csak arra tudok koncentrálni, hogy tapad rá a póló. Lucy ismét kuncogni kezd, pedig csak most fejezte be.

Jó, mehetek szobára, értem én.

Danny megcsóválja a fejét, és lassan tényleg összeszed minket. Lucyt taxibá utteti, engem pedig sétálni rángat. Nem tudom, józanítani akar-e, vagy neki van a szűksége, de nem is érdekel, mert igaz van: tényleg ágon berúgtam. Már vagy félórja csendben jönnél mellett, mire végre leesik, hogy ezzel a helyzettel valami nem oké. Lassú vagyok, mint mindig.

Mi a baj?

Azon gondolkodtam, hogy ha dőlel kettő hazamegyek, megint állni fog a bál. Megpróbáljam egyáltalán? És ha nem, mégis mit csináljak? A sulinak még nincs vége, az egyetemre viszont kéne a pénz. Páthelyzet.

Kisegítek, ha szeretnéd szülőimhez látogatni, és gyorsan folytatom, amikor morcosan szusszan. Visszaadhatod és Qbb.

Arra számítottok, hogy vitatkozni fog, de nem teszi. Sőt, gondolkodik egy darabig, majd bólint.

Biztosan nem gond? Nem kell kérned a pénztől, vagy ilyenek, ugye? faggat őzik. Megrázom a fejem, ettől viszont hirtelen a világ is bukfencet vet.

Van szó róla pénzem, a végzősok esetére. Ezt annak tekintjük, ha úgy alakul.

Elmosolyodik, megfogja a kezem, egy darabig így sétálunk, csak akkor engedi el, amikor ráfordulunk a motel utcájára. Itt már tőbben járunk.

Zavar az érintésének hiánya, pedig nem sokáig kell nélkülnöm, pár percen belül a szobában vagyunk. Danny magával húz zuhanyozni, és bár úgy látszik, Q nem tervezett már semmit alvás előtt, én nem bírok magammal. A kabin falánál préselem, de nem tiltakozik, rögtön átragad rá is szenvedély, hagyja, hogy rövid eljött után elmerüljek a testében &

Ülünk az asztalnál, fagyott csendben. Szerintem utoljára akkor volt ilyen a hangulat, miután lebuktunk Dannyvel, de akkor sem ennyire durva. Mindenki nem átnéz a levesét, most még Lucy is véresen komolyan bámul maga elé, amivel az érte Qsen rámozza a parát. Amásodik fogás végén kedvem támad sikítva kirohanni a házból. Rémesen férfias lenne. Ettől a gondolatától az érte megrándul a szíve. Igyekszem visszaszorítani a mosolyt, de Lucy szembe ül velem, értetlenül vonja fel a szemöldökét. Halványan megrázom a fejem, és remélem, megérti, hogy csak szimplán hülye vagyok. Végül is, ismer már annyira. Sőt, annál jobban is.

Nos szóval meg Danny apja, miután eltolja maga elé a táányt, hogy aztán meg is rekedjen, és újabb terhes másodpercek teljenek el, mire végre hajlandó kinyitni, mit akar. A lányunktól megkaptuk, hogy tönkretettük az életét. A fiunktól azt, hogy tönkre fogjuk. Határozottan úgy érezzük, szerintetek rémes szülők vagyunk. Na, én nagyon nem kellek ide, azt hiszem. Kitolom magam alól a székét, és épp elnézést kérek, majd kimenekülök dohányozni, Danny azonban megragadja a karom, és visszatüsköl a helyemre. Engedelmesen üldögélek tovább, jobb híján, bár ez szerintem bűven csak nekünk tartozik.

Akkor jó lenne, ha példamutatóan épp egy hibát csak egyszer követné el – mondja Lucy nyugodtan, sőt annyira higgadt hangon, hogy nem is feltételeztem róla, hogy tud ilyet.

Továbbra sem tartom jó ötletnek a megérintést köztünk az ebet a karához az apjuk, mire én felsóhajtok, Danny keze pedig, ami továbbra is a karomon van, erősebben szorít. Remélem, gyorsan dől a kérdésemre, mert itt mehetek gipszért.

Engem viszont az érdekel.

És jó is benne, hogy az a Lucy. Jobb, mint én valaha lehettem volna. Szóval magam miatt is kérem, hogy legalább neki adjatok esélyt.

Egyikük helyében sem szeretnék most lenni.

Ha vakugányra futsz vele, akkor viszont ne minket hibáztass.

Fellélegzek, legalábbis úgy értelmezem, Danny zöldre utat kapott, Q viszont mintha nem tudná elhinni, homlokát ráncolva pislog az anyjára.

Ezt most úgy értitek & mehetek rajzra?

Mehetsz. Ha nem jön be, legalább biztos nem a mi sarunk felel az apja nem túl lelkesen. Igazából valahol Qket is sajnálom, mert szörnyű lehet ilyen vádakkal szembeülni. Nagyon szeretik a gyerekeiket, és tényleg mindent megtesznek értük, csak hát & Ahhoz képest mennyire hosszú únak a páros, annyira rövidre fogják pont a fontos dolgokban.

Egy szavam sem lesz! – így éri Danny boldogan, és végre elereszt. Még szerencse, mert már kezdtem zsibbadni. Fárasan megdörzsölöm a tenyere helyét, és köldök felé egy neheztel Q pillantást, de észre sem veszi. Na, majd ha kettesben leszünk, elQveszem érte. Nyugodtan kiengesztelhet.

Végre felolvad a fagy, legalábbis ez a végtelenül hülye gondolat tolakszik a fejembe. Beindul kicsit az élet, sokáig beszélgetünk, minden visszazuhan a megszokottba. Szeretem így. Imádom ezt a családöt, és bár szívesen segítettem volna Dannyt, ha muszáj, az érte megnyugtat, hogy erre mégsem kerül sor.

Itt alszol? – kérdi, amikor felmegyünk a szobájába. Megvonom a vállam, erre elvigyorodik. Akkor itt. Úgyis kell valaki, akin levezethetem a feszült éget – jegyzi meg sejtelmesen, és átkarolja a nyakamat.

Azt már megtettem felelem, és kicsit aránytalanul, hogy a pulcsi ujját felhúzza megmutassam neki az ujjai nyomát a felkaromon. Kicsit meglepődik.

Sajnálom mosolyodik el kedvesen, és pusztít nyom a foltokra. Cserébe azt csinál szívesen velem, amit akarsz, mit szólna?

Megegyeztünk! – vágom rá, és az ágyra lököm. Rááztom, csikizni kezdem, rohogva próbál szabadulni.

Aztán a bohóckodás és élesen a másba csapást, és már egyáltalán nem akar lelökni magáról &

[Előző](#)

[Következő](#)